

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **M. Ch.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č.j.: KUJI 18601/2013, sp. zn. OOSČ 157/2013 OOSC/59/AS/2, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 25. 2. 2013, č.j. DOP/2179/2012-17, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán (dále jen „správní orgán“) rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. a dále i přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v příčinné souvislosti s porušením jeho . § 4 písm b) a c) a § 5 odst. 1 písm. a). Těchto přestupků se měl dopustit dne 12. 4. 2012 ve 14,10 hodin na křižovatce silnice č. I/38 ulice Masarykova a silnice č. I/34 ulice Humpolecká v obci Havlíčkův Brod, kdy provoz na ní byl řízen světelnými signály a on jako řidič osobního automobilu tovární značky VOLKSWAGEN Passat, registrační značky ..., při jízdě po silnici č. I/38 ve směru jízdy Praha – Jihlava, vjel do křižovatky v době, kdy na světelném signalizačním zařízení (semaforu) byl již v činnosti a svítil signál s červeným světlem „Stůj“. Následně byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky – Dopravní inspektorát Havlíčkův Brod, přičemž bylo dále zjištěno, že vozidlo nemělo v době silniční kontroly platnou technickou prohlídku, když tato byla platná pouze do 19. 2. 2012. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč a zároveň mu byla stanovena povinnost

uhradit náklady řízení spojené s přestupkovým řízením ve výši 1.000,--Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 4. 2014, č.j.: 51A 9/2013-26 (posléze zrušeným Nejvyšším správním soudem, o tom ještě dále), jímž žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušil a věc žalovaném vrátil k dalšímu řízení. Odůvodnil je následujícím způsobem (dále uvedeno odůvodnění předchozího zrušeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v podstatě v plném rozsahu, a to z důvodu lepšího pochopení dané věci):

„ I. Obsah žaloby

Žalobce brojil zejména proti tomu, že správní orgán nevyslechl jím navrhouvanou svědkyni P.L., a to s odůvodněním, že její výslech je nadbytečný. V uvedeném spatřoval narušení zásad tzv. rovnosti zbraní a nestrannosti správního orgánu při rozhodování. Provedení výslechu jmenované svědkyně považoval za nadbytečné i žalovaný, a to s odkazem na existenci objektivních důkazů pořízených policejní hlídkou (videozáznam, fotodokumentace) a svědeckých výpovědí policistů, které jsou podle něho konzistentní, věrohodné a tvoří spolu ucelený logický rámec. Podle žalovaného tak byl skutkový stav věci jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností zjištěn. Žalobce přesto tvrdil, že odmítnutím výslechu jím navrhouvané svědkyně došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces a pozastavoval se nad tím, že když správní orgán měl tak objektivní videozáznam a fotodokumentaci, tak že přesto provedl důkaz svědeckými výpověďmi policistů. Tato skutečnost podle žalobce zpochybňuje tvrzenou objektivitu videozáznamu a fotodokumentace.

Z videozáznamu pak není patrné, jaké konkrétní vozidlo je na něm zachycené, když není vidět jeho registrační značka, jak tvrdí správní orgán. Je na něm vidět pouze nějaké vozidlo VW Passat stříbrné barvy. Nelze však vůbec zjistit, kdo jej řídí nebo kdo v něm sedí. Není z něho tak zřejmé, že se předmětných přestupků v daném místě dopustil žalobce. Takový důkaz je podle žalobce nepřezkoumatelný. Uvedené námítky přitom správní orgán nebral vůbec v úvahu. Ohledně fotodokumentace žalobce namítal, že z ní není zřejmé, že vozidlo, které mělo projíždět tvrzenou křižovatkou na signál s červeným světlem je totožné s osobním vozidlem, které měl žalobce řídit při kontrole cca 3 km za ní.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 7. 2013. Konstatoval v něm, že správní orgán nepochybil, když jako nadbytečný neprovedl výslech žalobcem navrhouvané svědkyně P.L., která měla být jeho spolujezdkyní v předmětné době. Stěžejními důkazy byly videozáznam a fotodokumentace, přičemž svědecké výpovědi policistů doplňují tyto důkazy o další okolnosti, které z uvedených důkazů přímo nevyplývají. V řízení o přestupku nebylo tvrzeno, že fotodokumentace vozidla byla pořízena v předmětné křižovatce, ale na silnici č. I/38 ul. Lidická v Havlíčkově Brodě. Fotodokumentace vozidla v místě jeho zastavení hlídkou Policie České republiky logicky neprokazuje spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu, ale spolu s opisy protokolů o technické prohlídce ze dne 19. 2. 2010 a 13. 4. 2012 prokazuje spáchání přestupku dle jeho § 125c odst. 1 písm. k).

Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ještě replikou ze dne 18. 4. 2014. Žalovanému vytýkal, že se k žalobě v podstatě vůbec nevyjádřil, když žalobcova tvrzení nerozporuje, nýbrž jen setrvává na svém závěru, že nepochybil. Připomněl, že se na oblast správního trestání vztahují obecné zásady trestního práva, takže i to je ovládáno principem presumpce neviny a zásadou, že v pochybnostech má být rozhodováno ve prospěch obžalovaného – obviněného z přestupku. Z principu presumpce neviny pak plyne, že je to stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno. Pouhé podezření k odsouzení nestačí. Odkazoval přitom na judikaturu Ústavního soudu ohledně způsobu provádění dokazování a žalovanému vytýkal, že nebyly provedeny důkazy, které provedeny být měly, zejména svědecká výpověď navrhované svědkyně P.L. Setrval na tom, že v důsledku toho je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. dubna 2014. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil poté, co byl telefonicky informován o vadě v doručení předvolání žalobce k jednání a možném odročení jednání právě z tohoto důvodu. Bylo však jen na něm, zda se k jednání dostaví či nikoliv. Žalobce se přes uvedenou vadu k jednání dostavil. Neúčast žalovaného však nebránila v souladu § 49 odst. 3 a § 50 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), projednání a skončení věci v jeho nepřítomnosti. Ostatně ve svém vyjádření k žalobě souhlasil s projednáním věci bez jednání a ke zrušení rozhodnutí došlo pro nepřezkoumatelnost, kdy lze rozhodnout bez jednání. Po zahájení jednání žalobce přednesl, že v plném rozsahu setrvává na svých dosavadních podáních a odkazuje na ně. K vyjádření žalovaného uvedl, že je zná, ostatně na ně reagoval replikou. Krajský soud zopakoval důkaz předmětným videozáznamem, přičemž z něho zjištěné skutečnosti byly zaznamenány do protokolu z jednání. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Prvního z nich se podle zákona o silničním provozu dopustí ten, kdo jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 odst. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí popsal místo, kde k tomuto přestupku došlo, osobní automobil k tomu užitý a mechanismus jeho spáchání. Konstatoval, že se žalobce neřídil uvedeným zákonným ustanovením, když křižovatku počal projíždět již v době, kdy na světelném signalizačním zařízení svítil prokazatelně červený signál. Přitom v ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je jednoznačně stanoveno, že při řízení provozu na pozemních komunikacích znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem Stop“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Žalobce při ústním jednání o přestupku sice tvrdil, že z jeho úhlu pohledu projížděl křižovatku na oranžovou, toto tvrzení však považoval vzhledem k výsledkům dokazování za účelové. Z videozáznamu je totiž jednoznačné, že žalobce projížděl křižovatku na červený signál, což potvrdily i svědecké výpovědi policistů. Z nich vyplývá, že žalobce najížděl do křižovatky na červený světelný signál v pravém jízdním pruhu v době, kdy v levém jízdním pruhu zastavilo na červenou jiné vozidlo a že žalobce nebyl před najetím do křižovatky ohrožen jiným vozidlem. Otázku tohoto přestupku uzavřel s tím, že po vyhodnocení jednotlivých důkazů (videozáznamu a výpovědi policistů) dospěl k závěru, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, zadokumentován a prokázán. S ohledem na to pokládal výslech žalobcem navržené svědkyně za nadbytečný.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí shrnul obsah rozhodnutí správního orgánu a odvolání žalobce proti němu a poté na straně páté žalovaného rozhodnutí uvedl své úvahy k dané věci. Ztotožnil se přitom zcela s důkazy a závěry přijatými správním orgánem, videozáznam byl pro něho ohledně jízdy křižovatkou na červený signál klíčovým důkazem. Podle žalovaného z něho vyplývá, že „při rozsvícení signálu se žlutým světlem bylo blízko vozidlo (bílá dodávka), které projelo na tento signál. Poté následuje časová prodleva, po které obviněný projíždí předmětnou křižovatkou již na signál s červeným světlem „Stůj“, a to v pravém jízdním pruhu, přičemž současně v levém jízdním pruhu zastavuje před hranicí křižovatky zelené terénní vozidlo, které však obviněného zjevně žádným způsobem neohrozilo ani neomezilo. Z videozáznamu je tedy průkazné, že tvrzení obviněného o vozidle, které ho ohrozilo prudkým zabrzděním a následně projelo křižovatkou odbočením vlevo nebo prudkým zastavením, jsou nepravdivá, činěná zjevně ve snaze zbavit se odpovědnosti za protiprávní jednání. Policisté ve svých výpovědích rovněž potvrdili, že v době, kdy touto křižovatkou sami projížděli, stálo před hranicí křižovatky pouze zelené terénní vozidlo v levém jízdním pruhu.“

Žalovaný uzavřel s tím, že v důkazním řízení byla vina žalobce jednoznačně prokázána a že postup správního orgánu při výběru důkazů a jejich hodnocení byl správný. Navrhovaný důkaz, jenž měl být proveden výslechem Pavlínou Lýskové, považoval rovněž za nadbytečný.

Vzhledem ke stěžejnímu významu videozáznamu pro rozhodnutí v dané věci, musel krajský soud zjistit, zda jej orgány veřejné správy vyhodnotily správně. Při jednání o žalobě jej proto zopakoval, přehrál, přičemž bylo zjištěno následující:

Bezprostředně před osobním motorovým vozidlem jedoucím křižovatkou na červenou, v jehož řidiči byl následně identifikován žalobce, jela bílá dodávka. V době, kdy se dostala bezprostředně před semafor, rozsvítil se na něm signál se žlutým světlem. Červený signál na semaforu se rozsvítil v době, kdy vozidlo řízené žalobcem bylo z úhlu pohledu kamery pořizující záznam ještě před ním. Ze záznamu

přítom není vidět, že by vozidlo řízené žalobcem bylo jakýmkoliv jiným vozidlem ve své jízdě omezováno. Pokud jde o zelené terénní vozidlo, zmiňované ať již svědky anebo orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení, tak to jelo souběžně s vozidlem žalobce po jeho levé straně, a to v krátkém odbočovacím pruhu směrem doleva, takže je logické, že muselo před semaforem zpomalovat již jen z tohoto důvodu. Po zastavení zeleného vozidla na červený signál vyjeli policisté stíhat Volkswagen řízený žalobcem, který posléze dostihli. Z projekce na pořízeném videozáznamu a z celkového pohybu vozidel po silnici vyplývá, že v době od křižovatky do zastavení vozidla nebylo možné, aby došlo k záměně v osobě řidiče. Nebylo zjištěno, že by bezprostředně před žalobcem jelo jiné vozidlo, s nímž by bylo možno jeho vozidlo zaměnit. K dotazu soudu, jakou rychlostí žalobce v daném místě jel, uvedl, že je v daném úseku povolena rychlost 60 km/hod., a že proto takovou rychlostí nepochybně jel.

Po zopakování tohoto důkazu žalobce setrval na svém tvrzení, že do křižovatky vjížděl v době, kdy na semaforu svítilo ještě žluté světlo a že pokračoval v jízdě, protože by před křižovatkou nestačil bezpečně zastavit. Pohled na semafor z místa, odkud byl záznam pořizován, byl podle něho zkrácený.

V přezkoumávané věci žalobce namítal, že když vjížděl do křižovatky, tak že na semaforu svítilo žluté (oranžové) světlo. Tato jeho námitka byla stálá, když poprvé byla uplatněna dne 12. 4. 2012, kdy s ním policejní hlídka sepsala oznámení o přestupku a nakonec při jednání krajského soudu o jeho žalobě. K tomu třeba předně uvést, že z provedeného dokazování nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že předmětné osobní motorové vozidlo řídil žalobce a že podle pořízeného videozáznamu v daném místě vjel do křižovatky na signál s červeným světlem „Stůj“. V tuto chvíli by se tak dalo říci, že se žalobce za vinu mu kladeného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu skutečně dopustil. Jak však bylo krajským soudem zjištěno při opakování důkazu videozáznamem, zřejmě pouze zdánlivě.

Odpovídá sice skutečnosti, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu se dopustí ten, kdo v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Toto ustanovení ale nelze vykládat izolovaně, nýbrž v kontextu celého zákona o silničním provozu, jehož je částí, neboť jeho jednotlivá ustanovení na sebe vzájemně navazují a jsou vzájemně provázaná. Zvláště markantní je to pak právě u § 70 zákona o silničním provozu.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce vjel do křižovatky na signál s červeným světlem, a proto **formálně vzato**, nechoval se v souladu s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Otázkou ovšem je, proč k tomu došlo a v tomto směru zůstal správní orgán a stejně tak žalovaný svým povinností důsledně vyšetřit daný přestupkový děj z úřední povinnosti hodně dlužen.

Zjednodušeně řečeno, oba orgány veřejné správy přistupovaly k dané věci, jakoby signál s červeným světlem svítil stále. Tak tomu samozřejmě není, když se červené světlo střídá se signály se žlutým a zeleným světlem. A zatímco zákon o silničním provozu zná signál se současně svítícím červeným a žlutým světlem, které

znamená „Pozor!“ připravit se k jízdě, tak obdoba toho samého u signálu se zeleným světlem není. Řidič tak z časového hlediska není upozorňován při signálu se zeleným světlem zároveň souběžně svítícím žlutým světlem na to, že se chystá změna v jízdě. Prostě najednou se rozsvítí žluté světlo, přičemž řidič ani neví, jak bude dlouho svítit, než padne červený signál. A v tu chvíli před ním stojí otázka, co dělat?

Po přehrání videozáznamu krajský soud zkonstatoval, že se žluté světlo rozsvítilo v čase 44 sekund od počátku záznamu, odkdy svítilo na semaforu po celou dobu světlo zelené. V té době byla těsně před semaforem bílá dodávka (skříňové vozidlo), která pak samozřejmě vjela do křižovatky na žluté světlo. Na tom samém místě byl však v čase 46 sekund od počátku záznamu osobní automobil žalobce, a to již svítilo světlo červené. Mluví-li proto správní orgán o časové prodlevě mezi těmito dvěma vozidly, je třeba tuto formulaci uvést na pravou míru v tom směru, že šlo jen o cca dvě vteřiny. Zmínka o časové prodlevě totiž vyvolává dojem, jakoby signál se žlutým světlem svítil delší dobu, v níž měl žalobce dostatek času na uvedený signál reagovat. Stejně zavádějícím je zmínka žalovaného o tom, že zelené terénní vozidlo na signál s červeným světlem zastavilo, když to jelo zcela jiným směrem (doleva), takže vzájemné poměrování jejich pohybu není na místě. A právě uvedené skutečnosti má krajský soud pro posouzení celé věci za zásadní.

Je totiž všeobecně známo, že reakční doba průměrného řidiče na podnět zvenčí je cca jedna vteřina i více. Jaký čas měl tudíž žalobce na to, aby na změněný signál zareagoval a bezpečně zastavil? Aby například nezastavil v křižovatce? Pokud by jel žalobce rychlostí 50km/hod., což je běžná rychlost v obci, ujel by za vteřinu 13,8 m. Pokud by jel rychlostí 60 km/hod., kterou prý jel, neboť je v daném místě údajně povolená, ujel by 16,6 m za jednu vteřinu. Kdyby jel rychlostí 60km/hod. za deště a tehdy prý přšelo, jakou by potřeboval dráhu k zastavení vozidla? Podle zkušeností níže podepsaného soudce z obdobných věcí posuzovaných znalci cca 45 – 50 m. Mohl tedy vůbec žalobce při uvedeném časovém nastavení světelného zařízení (semaforu) pro svícení žlutého světla ještě před ním zastavit? Krajský soud nehledá odpovědi na tyto otázky, neboť to by nahrazoval výkon veřejné správy, a to není jeho poslání. To spočívá v kontrole výkonu veřejné správy, a právě proto poukazuje na ty otázky, které zůstaly v dané přestupkové věci nedořešeny. Za tohoto stavu se však nelze dobrat toho, zda žalobce spáchal uvedený přestupek i z pohledu materiálního. A to proto, že jak správní orgán, tak žalovaný zcela pominuly posoudit danou věc i z hlediska § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, který zní následovně:

„Při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě. Svítí-li světlo tohoto signálu přerušovaně, nejde o křižovatku s provozem řízeným světelnými signály.“

Šlo tedy o to prověřit, zda se žalobce choval v souladu s tímto ustanovením, neboť zodpovězení této otázky bylo prvotní pro posouzení viny žalobce v souvislosti s jeho jízdou na signál s červeným světlem. Jinými slovy, při dodržení tohoto ustanovení by se žalobce nemohl dopustit za vinu mu kladeného přestupku, přestože na červený signál do křižovatky vjel. V tom případě by byla chyba

v koordinaci světelného nastavení semaforu s ohledem na místní poměry, byla by to v podstatě past na řidiče. Těmito otázkami se však správní orgán ani žalovaný nezabývali, ačkoliv tak učinit s ohledem na § 70 odst.2 písm. d) zákona o silničním provozu byli povinni. Vzhledem k tomu musel krajský soud konstatovat, že žalované rozhodnutí neobsahuje všechny relevantní úvahy o tom, že se žalobce uvedeného přestupku, který se mu kladl za vinu, skutečně dopustil.

Přestupkové řízení je podle judikatorní činnosti Evropského soudu pro lidská práva svojí povahou řízením trestním, což má za následek, že i na tato řízení se vztahují veškeré zásady upravující právo na spravedlivý proces pro věci trestní. Přestupkové řízení (jakožto zvláštní řízení správní) je pak spjato, podobně jako řízení soudní, s dokazováním minulých událostí a dějů, přičemž zákonodárce přestupkovému orgánu ukládá povinnost, aby skutkový stav zjistil co možná nejúplněji (tj. s využitím všech dostupných zákonných prostředků poznání – viz § 3 správního řádu ve spojení s § 51 přestupkového zákona) a i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 51 přestupkového zákona), neboť stejně jako v řízení trestním i v řízení přestupkovém platí, že společnost má stejný zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu) na „odsouzení“ viníka, jako na „zproštění“ nevinného (třeba i proti jeho vůli). Nelze se proto v přestupkovém řízení spokojit pouze s povrchními zjištěními, nýbrž je povinností správního orgánu rozhodujícího o přestupku znaky jeho skutkové podstaty náležitě zjistit a odůvodnit natolik úplně a přesně, aby bylo možno uzavřít, že se obviněný s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě jednání naplňujícího znaky přestupku dopustil. Při sebemenších rozumných pochybnostech je nutno postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo (favor rei). V dané přestupkové věci v souladu s tím postupováno nebylo.

Za tohoto stavu ovšem nezbylo, než konstatovat, že žalované rozhodnutí je v otázce naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu nepřezkoumatelné, když se žalovaný s touto otázkou v souladu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nevypořádal. Podle uvedených zákonných ustanovení totiž musí správní orgán postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který zajistí, že vydané rozhodnutí bude v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a veřejným zájmem (viz shora o povinnosti zjistit skutkový stav z úřední povinnosti co nejúplněji). Tato skutečnost je vadou, pro kterou krajský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Protože stejnými nedostatky trpělo i rozhodnutí správního orgánu, zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. krajský soud i toto rozhodnutí (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Nelze přitom nevidět, že ke spáchání daného přestupku mělo dojít dne 12. 4. 2012 a že žalované rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 3. 2013. Žalobu podal žalobce včas ve lhůtě dvou měsíců poté, co mu bylo rozhodnutí doručeno, konkrétně dne 17. 4. 2013. Lze tedy konstatovat, že přestože lhůty stanovené v přestupkovém zákoně pro zánik trestnosti přestupků po dobu řízení před soudem neběží, tak že tato lhůta, stanovená v § 20 odst. 1 přestupkového zákona, již uběhla právě ke dni podání žaloby. Podle uvedeného ustanovení totiž přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Přes akademický výrok, že

podle § 78 odst. 5 s.ř.s. budou v dalším řízení orgány veřejné správy zúčastněné na řízení vázány právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku, není již proto možný jiný postup, než řízení zastavit. Vzhledem k tomu také bylo zcela nadbytečné zabývat se dalšími žalobními námitkami, včetně druhého z přestupků, jehož se žalobce nepochybně dopustil.“

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, č.j. 51 A 9/2013-26, podal žalovaný kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27, a to tak, že vpředu uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v něm uvedl k dané věci mimo jiné následující:

„Z napadeného rozhodnutí stěžovatele ze dne 14. 3. 2013, č. j.: KUJI 18601/2013, sp. zn. OOSČ 157/2013 OOSČ/59/AS/2 vyplývá, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze spáchání 2 přestupků [dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu] spočívajících v porušení § 4 písm. b) a c) a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla udělena pokuta 2.500 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobci byla tedy pravomocně uložena uvedená pokuta celkem za 2 spáchané přestupky, když první měl spočívat v nedovolené jízdě křižovatkou za situace, kdy na světelném signalizačním zařízení mělo svítit již červené světlo, a druhý spočíval v jízdě vozidlem, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem pro provoz na pozemních komunikacích (bez platné STK).

Krajský soud se při svém rozhodování blíže zabýval pouze otázkou, zda na poli zákonnosti ob stojí závěr správních orgánů, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Přitom dospěl k závěru, že je v této otázce rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně dílem nepřezkoumatelné a proto je zrušil a věc vrátil žalovanému stěžovateli k dalšímu řízení. Žalobními námitkami či zákonností závěru žalovaného stěžovatele stran druhého z přestupků, který byl žalobci kladen za vinu, se krajský soud z důvodu ekonomie řízení již nezabýval. S vysloveným názorem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného se však stěžovatel neztotožnil a napadl jej kasační stížností.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než se zabývat toliko otázkou, zda na poli zákonnosti ob stojí závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele ve vztahu ke spáchanému přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, či nikoliv.

Otázkou přezkoumatelnosti správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že: „*V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona*“. V rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2412/2011, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „*Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena;*

toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“

Obecně pak lze ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí vztáhnout i premisy a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů, jak bylo vytýčeno v judikatuře Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, jenž byl uveřejněn pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Obdobné platí, i pokud jde o judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutím správních soudů. Je tomu tak proto, že v zásadě je třeba na správní rozhodnutí sankční povahy (při správním trestání) vztahovat tytéž požadavky jako na soudní rozhodnutí. V tomto směru např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, vyplývá názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak Nejvyšší správní soud vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupného na www.nssoud.cz, vyplývá, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (o naplnění skutkových znaků přestupků), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil.

Vytýčeným požadavkům rozhodnutí žalovaného dostojí.

Z obsahu spisu vyplývá, že v otázce žalobcem spáchaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu bylo vedeno rozsáhlé dokazování. Skutkový závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobce spáchal přestupek, který mu byl kladen za vinu, tj. že nedbal světelných znamení a s vozidlem projel monitorovanou křižovatkou, i když na světelné signalizaci svítilo červené světlo, byl jednoznačně prokázán nejen v řízení před žalovaným, ale i v řízení před krajským soudem. Tento skutkový závěr žalovaného a správního orgánu prvního stupně se neopírá pouze o stěžejní důkaz - videozáznam, ale vyplývá i z jiných důkazů provedených správním orgánem (např. ze svědeckých výpovědí zasahujících příslušníků Policie České republiky). Ze žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je též dostatečně patrné, jak se správní orgán vypořádal se vnesenými odvolacími důvody a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Je z něj také patrné, z jakých důvodů a důkazů dovozuje, že je žalobcem v tomto směru předestřená argumentace o tom, že ve skutečnosti projížděl křižovatkou v okamžiku, kdy na signalizačním zařízení (semaforu) svítilo žluté výstražné světlo a že byl ohrožen jiným vozidlem, lichá a vyvrácená.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou vyslovené závěry žalovaného ohledně spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu žalobcem v návaznosti na § 4 písm. b) a c) téhož zákona zcela dostatečně podložené skutkovými okolnostmi zjištěnými jak ve správním řízení, tak i v řízení před krajským soudem při jednání. Ze skutkového stavu věci i z jeho hodnocení žalovaným jednoznačně vyplývá, že žalobce nedbal výstražných světelných znamení a projížděl křižovatkou za stavu, kdy jej na to upozorňovala nejen výstražná světelná signalizace žlutým světlem [srov. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu], ale dokonce za stavu, kdy mu světelná signalizace přikazovala zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením [srov. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Ponechat stranou pozornosti nelze ani skutečnost, že z obsahu správního spisu a důkazů v něm obsaženým nevyplývá, že by se žalobce alespoň pokusil své vozidlo zastavit, ale naopak, že při průjezdu křižovatky žalobcem řízené vozidlo zrychlilo. Nelze tak v žádném případě souhlasit s krajským soudem, že by se žalovaný spokojil pouze s povrchními zjištěními a že by v projednávané věci nebyl náležitě a dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Skutkový stav věci zjištěný správními orgány je přitom dostatečný pro závěr, že žalobce naplnil znaky přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu], který mu byl mimo jiné kladen za vinu a je prostý rozumných pochybností.

Z napadeného rozhodnutí žalovaného nelze skutečně jednoznačně zjistit, zda se správní orgány v projednávané věci výslovně zabývaly úvahou o pohnutkách žalobce, které jej vedly k tomu, že projížděl křižovatkou, ačkoliv mu to zakazovala světelná signalizace, dále bližšími podmínkami silničního provozu (déšť) a tím, zda v jeho věci byly naplněny podmínky pro exkulpaci [§ 70 odst. 2 písm. d), věta první za středníkem zákona o silničním provozu], či nikoliv. Ze zjištěného skutkového stavu věci, jak správně v kasační stížnosti poukazuje stěžovatel, však i bez výslovného explicitního zakotvení v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že toto ustanovení na žalobce účinně nedopadá. Žalobce totiž zcela nesporně - oproti předchozímu vozidlu (bílé dodávce) projížděl dotčenou křižovatkou za stavu, kdy již na světelné signalizaci svítilo červené světlo. Dikce § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu však oproti dikci § 70 odst. 2 písm. d) téhož zákona neumožňuje, a tedy i neukládá, správnímu orgánu povinnost uvážit, zda při rozsvícení červeného světelného signálu byl žalobce již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit a smí proto pokračovat v jízdě. Je tomu tak proto, že zákon počítá se zahájením brzdícího manévru v okamžiku rozsvícení žlutého signalizačního světla a nikoliv až světla červeného. V pozici,

kdy by byla bývala aplikace dikce ust. § 70 odst. 2 písm. d) věty první za středníkem zákona o silničním provozu relevantní, se nenacházelo vozidlo žalobce, ale jiné vozidlo - bílá dodávka. Naopak vozidlo žalobce v tento okamžik nebylo v zorném poli policejní kamery a nebylo tam ani následující 2 sekundy, které by jinak mohl žalobce - pokud by respektoval výstražné světelné znamení signalizace křižovatky (žluté světlo), věnovat bezpečnému zastavení na hranici sledované křižovatky. V pozici, na níž by jinak dopadalo ust. § 70 odst. 2 písm. d) věta za středníkem zákona o silničním provozu, se vozidlo žalobce nacházelo až v okamžiku změny světelné signalizace z barvy žluté na barvu červenou (srov. str. 5 a 6 rozhodnutí žalovaného).

Stěžovatel zcela případně poukazuje na skutečnost, že každý řidič si musí být vědom toho, že při průjezdu křižovatkou nebo i před tím může dojít ke změně světelné signalizace. Musí proto být připraven na tuto změnu adekvátně a bezprostředně reagovat. Změna zeleného světla (Volno!) na žluté světlo (Pozor!) a na následující červené světlo (Stůj!) není nic neobvyklého ani nahodilého. Jde o zcela běžnou dopravní situaci. Řidič ji musí předvídat a tomu musí přizpůsobit způsob a rychlost jízdy (průjezdu křižovatkou). Uvedené platí tím spíše, pokud je deštivé počasí, jak tomu bylo i v projednávané věci. Takto ovšem žalobce evidentně nepostupoval. Nereagoval ani na výstražnou signalizaci žlutým světlem, ani na signalizaci světlem červeným, přičemž došlo i k zrychlení vozu (srov. rozhodnutí žalovaného str. 4).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto krajským soudem obligatorně vyžadovaná úvaha žalovaného k pohnutkám jízdy žalobce, k posouzení dané věci dle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu a k tomu, zda světelná signalizace nebyla ve skutečnosti pastí na řidiče, není případná. Bylo by naopak přepjatým formalismem rušit rozhodnutí žalovaného jen proto, že uvedenou úvahu výslovně neobsahuje. Toto platí tím spíše, když je z rozhodnutí žalovaného jako celku ve spojení s vyjádřením k žalobě a kasační stížnosti, zřejmý jeho závěr o tom, že ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu na posuzovanou skutkovou situaci nedopadalo (oproti před žalobcem jedoucím vozidlu - bílé dodávce). Navíc žalobce neprojížděl křižovatkou za situace, kdy svítilo žluté světlo, ale za situace, kdy již svítilo světlo červené, které nemohl přehlédnout.

Nejvyšší správní soud nemůže ponechat stranou ani okolnost, že vytýkaná a krajským soudem dovozovaná vada řízení (zrušující důvod) před správními orgány [porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu ve spojení s § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu] nebyla ve skutečnosti žalobcem v jeho žalobě ze dne 17. 4. 2014, ani v doplnění žaloby ze dne 7. 5. 2014, vůbec namítána. Pokud se jí pak krajský soud zabýval, rozváděl své úvahy stran pohnutek jednání žalobce, rychlosti vozidla, povětrnostních podmínek a brzdných drah, postupoval v rozporu s dispoziční zásadou, na které je správní soudnictví založeno. Již z tohoto důvodu bylo třeba napadený rozsudek zrušit, a to i bez návrhu.“

Naváže-li krajský soud přímo na tento závěr zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27, musí k němu poznamenat, že se neztotožňuje s tvrzením, že by „rozváděl své úvahy stran pohnutek jednání žalobce“ nad rámec žaloby. Proč by si tím ostatně „přidělával“ práci, když pouhé konstatování jízdy na červený signál by bylo tak jednoduché? Krajský soud tím pouze reagoval na rozvedení žaloby učiněné žalobcem při jejím projednání dne 24. 4. 2014, kterým žalobce dle mínění krajského soudu pouze upřesňoval a podrobněji rozvíjel důvody v žalobě uvedené. Právě za takové měl prohlášení žalobce do protokolu o jednání, jinak právně nezastoupeného, v němž uvedl (viz číslo listu soudního spisu 22), že:

„Nato žalobce uvádí, že setrvává na svém dosavadním tvrzení, že když vjížděl do křižovatky, tak že na semaforu svítilo žluté světlo a že by nestačil před křižovatkou bezpečně zabrzdit, proto také pokračoval v jízdě.“

Co vše žalobce uvedl při jednání dne 24. 4. 2014, to si již níže podepsaný soudce s ohledem na časový odstup od jeho konání přesně nepamatuje. Nepochybně to však měl na paměti při rozhodování ve věci a písemném vyhotovení rozsudku. V každém případě má však krajský soud zato, že nepostupoval nad rámec žaloby, neboť zde byl základní žalobní důvod spočívající v tvrzení žalobce, že neporušil zákon formou jízdy křižovatkou na červené světlo (signál). A teprve poté, co krajský soud zopakoval příslušný důkaz, a to nejen pouhým přehráním videozáznamu, nýbrž ve sledu postupných záběrů, tedy s přetržitou dějovou linií a opakovaně, žalobce seznal, že na červené světlo (signál) do křižovatky vjel. V tu chvíli své chování odůvodnil výše uvedený způsobem, v němž krajský soud nespatořoval nepřipustné rozšiřování žaloby o další žalobní bod. Ostatně původní tvrzení žalobce o jízdě křižovatkou na žlutý signál nemuselo být z jeho pohledu nepravdou, neboť jednak se jednalo o velmi krátký časový úsek a dále nemůže být pochyb o tom, že se při jízdě musel dostat do místa na komunikaci, odkud již semafor se světly nahoře (právě ze signálů tohoto semaforu bylo správními orgány vycházeno) nemohl vidět.

Po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud pokračoval v řízení. Dopisem ze dne 18. 9. 2014 se dotázal žalobce, zda nadále setrvává na své žalobě a ten odpověděl, že ano, přičemž ji požadoval projednat ve veřejném jednání. Ještě před ním v podání ze dne 9. 10. 2014 vytýkal orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení porušení vyšetřovací zásady v řízeních, jejichž výsledkem bylo žalované rozhodnutí. Dále namítal krátkost intervalu, v němž svítilo žluté světlo. Krajský soud nařídil další jednání o žalobě na den 13. 1. 2015. Žalobce při něm navrhoval provést důkaz znaleckým posudkem, jímž by dokázal, že nemohl po rozsvícení žlutého světla na semaforu bezpečně zastavit před hranicí křižovatky a že právě proto v jízdě pokračoval. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl s ohledem na závěry shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27. Žalobce dále uvedl, že červené signální světlo neviděl, neboť byl v době jeho rozsvícení mimo zorný úhel jeho vidění. Pokud by se snažil zastavit za každou cenu, nepochybně by ohrozil provozní situaci v prostoru dané křižovatky. Vzhledem k tomu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu se vzdal.

Krajský soud přetiskl shora uvedenou část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27, zcela záměrně, a to s cílem jeho dalšího použití jako odůvodnění i tohoto rozsudku. To při vědomí své vázanosti právním názorem v něm vysloveným (viz § 110 odst. 4 s.ř.s.), když ani na základě něho neshledal důvodů ke změně svého názoru, který vyjádřil ve zrušeném rozsudku dne 25. 4. 2014, č.j.: 51A 9/2013-26 (past na řidiče). A v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27, jímž byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, je řečeno z pozice jeho funkční nadřízenosti vše podstatné k uplatněným žalobním námitkám. Krajský soud tak ani neměl o čem rozhodovat, když již Nejvyšší správní soud bez jakýchkoliv pochybností zjistil, že se žalovaný nespokojil v dané věci s povrchními zjištěními, že v ní byl náležitě a dostatečně zjištěn skutkový stav věci a že se žalobce přestupku dle

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu jednoznačně dopustil. Vše podstatné tak již řekl za krajský soud Nejvyšší správní soud a vzhledem k výše zmíněnému § 110 odst. 4 s.ř.s., proto krajský soud odkazem na jeho rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č.j. 7 As 86/2014-27, odůvodňuje i tento rozsudek, jímž bylo rozhodnuto ve věci výše uvedené žaloby žalobce.

Závěrem třeba ještě dodat, že žalobce dále spáchal též přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (vozidlo nemělo v době silniční kontroly platnou technickou prohlídku). To krajský soud ostatně konstatoval v již ve svém zrušeném rozsudku ze dne 25. 4. 2014, č.j. 51A 9/2013-26. Tímto přestupkem se však krajský soud z důvodu procesní ekonomie nemíní podrobně zabývat, neboť pro rozhodnutí ve věci nemá vůbec význam. Za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu (viz výše), totiž byla žalobci uložena minimální možná pokuta ve výši 2.500,-Kč, přičemž maximální možná výše pokuty za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je 2.500,-Kč podle tehdy platné úpravy. Na souhrnný trest za oba tyto přestupky tedy nemá tento druhý přestupek vůbec vliv.

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení vznikly, ať před krajským soudem či v souvislosti s podáním kasační stížnosti. Proto rozhodl o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

14

51A 9/2013

V Hradci Králové dne 13. 1. 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce